

Shiraz Baruch • Ileana Coman • Ștefan Cucoș • Ilinca Dăciulescu
Vlad Andrei Enache • Mihai Petre Panait • Ana Pasere
Gabriela Teodora Popescu • Ema Răducanu • Anastasia Tăbăcaru

O VACANȚĂ DE 10+

POVESTIRI NĂSCOCITE ȘI DESENAȚE ASTĂ-VARĂ

Ilustrații de

Adela Prodan • Emilia Constandache
Ștefan Cucoș • Mara Ioana Zaharia • Filip Dacian Iova
Alexandra Izabel Terțea • Ana Gabriela Tudose
Ioana Aolăriți • Andrada Sfetcu • Maia Valeria Rîzescu

CUPRINS

Pe Strada Fantomelor	5
<i>Text de Shiraz Baruch / Ilustrații de Adela Prodan</i>	
Pe când eram o picătură într-un ocean.... .	15
<i>Text de Ileana Coman / Ilustrații de Emilia Constandache</i>	
Misterul din Urali	25
<i>Text și ilustrații de Ștefan Cucos</i>	
Prieteni nedespărțiți	39
<i>Text de Ilinca Dăciulescu / Ilustrații de Mara Ioana Zaharia</i>	
Interzis adulților	51
<i>Text de Vlad Andrei Enache / Ilustrații de Filip Dacian Iova</i>	
Salamandrele din țevă.	61
<i>Text de Mihai Petre Panait / Ilustrații de Alexandra Izabel Terțea</i>	
Regatul pierdut	71
<i>Text de Ana Pasere / Ilustrații de Ana Gabriela Tudose</i>	

Pana de <i>pagóni</i>	83
<i>Text de Gabriela Teodora Popescu / Ilustrații de Ioana Aolărești</i>	
Mâine, o alegere	91
<i>Text de Ema Răducanu / Ilustrații de Andrada Sfetcu</i>	
O misiune de salvare...	101
<i>Text de Anastasia Tăbăcaru / Ilustrații de Maia Valeria Rîzescu</i>	

PE STRADA FANTOMELOR

Text de Shiraz Baruch

Ilustrații de Adela Prodan

Strada Fantomelor arăta la fel ca în fiecare seară: întunecată, pustie și cuprinsă de o liniște pătrunzătoare, întreruptă din când în când de șoapte anonime. Nimeni nu știa de ce se numește Strada Fantomelor, dar aveau, evident, o bănuială. Aceeași bănuială pe care o are oricine când aude numele străzii.

În fiecare casă, la fiecare fereastră, se vedeau doar drapelele vechi legănându-se odată cu vântul răcoros de noiembrie, care vestea venirea unei ierni neiertătoare. Numai la un gemuleț cu flori pe pervaz se vedea o lumină slabă, ca de lumânare. Acolo, o fată de 13 ani pe nume Helen Green stătea speriată în pat. Ceva, sau cineva o strigase: „Helen Green!” Se auzise ca o chemare la luptă, sau poate doar așa i se părea ei, pentru că citise prea multe povești. Se ridică în capul oaselor și deschise larg geamul. Vântul se potolise. O figură omenească plutea înspre ea.

— Tu ești Helen Green?

* * *

Înainte să trec mai departe, aș vrea (și așa mi se pare politicos) să vă explic cine este Helen Green: o fată prietenoasă de 13 ani, cu păr negru și des și ochi mari și verzi. O prietenă loială, care nu te-ar lăsa niciodată la greu. O elevă ambițioasă. O persoană înțeleghătoare și amuzantă. Părinții ei sunt foarte bogați, dar ea nu se comportă de parcă ar fi mai presus decât ceilalți și nu ar face pe nimeni să se simtă prost pentru cum e îmbrăcat sau pentru ce își poate cumpăra și ce nu. În rest, familia ei e un mister. Nimeni nu-i vede pe ai ei decât când intră și când ies din casă. Da, v-ați dat seama: Strada Fantomelor are destul de mulți locatari ciudați.

* * *

Era un... un băiat? Helen nu era... nu putea fi sigură. Arăta, în bună măsură, ca un băiat obișnuit, dar era mai palid și mai slab, cu ochi negri și adânci, care parcă te hipnotizau dacă te uitai prea mult la ei, și buze subțiri de un violet închis. Părea sigur pe el și totuși ceva din atitudinea lui îți dădea de înțeles că e speriat.

— Răspunde-mi!

Vocea lui era foarte puternică.

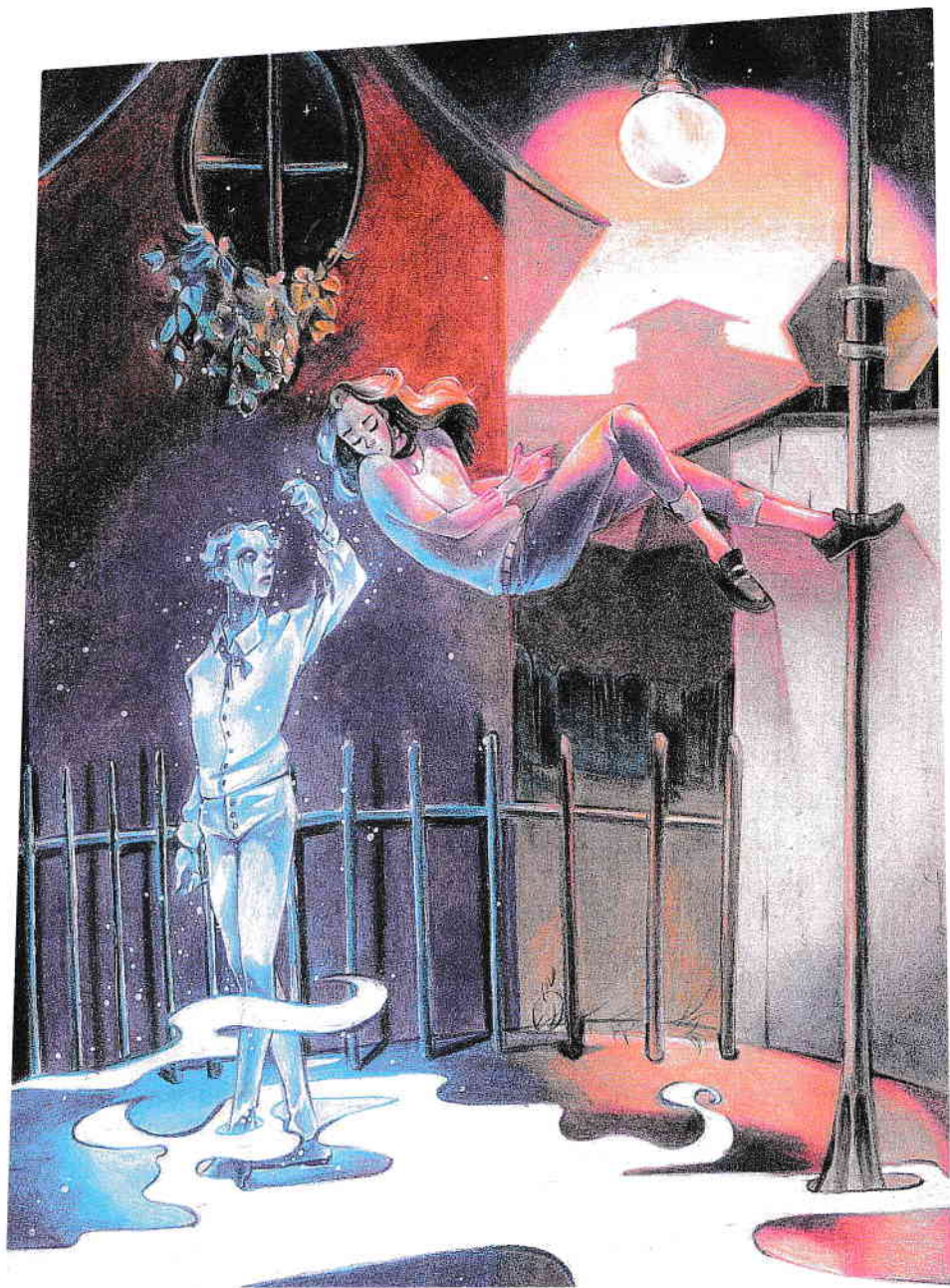
— D... da. Eu sunt...

E tot ce-a apucat să spună. Băiatul palid a luat-o pe sus și a spus o vrajă ciudată și asta, sau poate că oboseala, a făcut-o pe Helen să adoarmă. Au străbătut, plutind în mare viteză, toată strada până ce au ajuns la Casa de la Colț*.

* *Casa de la Colț* (subst. propriu) = 1. clădirea din capătul Străzii Fantomelor. 2. casă în care nu vrei să intri; casă cu probabilitate de 99,9% să fie bântuită.

LBRIS

We know
books

Se spune că în Casa de la Colț locuise o familie nobilă, care dispăruse misterios în urma unui atac și mai misterios petrecut pe Strada Fantomelor acum 50 de ani. Unii spun că între timp membrii familiei s-au transformat în fantome înfricoșătoare și îi bântuie pe cei sărmani. Alții spun că „probabil s-au mutat de pe strada asta sinistră, de pe care probabil o să fugim și noi mâncând pământul într-o zi“. Tot ce vă pot spune este că ambele teorii sunt pe jumătate corecte: vecinii vor fugi, cel mai probabil, de pe Strada Fantomelor (serios, cine ar rezista toată viața într-un asemenea loc) și, într-adevăr, toți membrii familiei s-au transformat în fantome. Dar chestia cu bântuitul, nu-i adevărată. Nici vorbă.

* * *

— Unde sunt? strigă Helen când deschise ochii și se pomeni într-o mansardă dărăpănată, plină de șobolani și pânze de păianjen.

„Am citit într-o carte că dacă strigi după ajutor s-ar putea să te audă cineva și să te scoată din primejdie, dar n-am încercat... Of, e singura mea șansă să ajung înapoi acasă. Așa că...“, își spuse ea.

— AJUTOOOOOR! A-JU-TORRRR! Aloooo! E cineva acoloooo-ooo????? AJU-TOOOOOR! VREAU ACASĂĂĂĂ! Vreau... vreau acasă.

În scurt timp strigătele de ajutor fură înlocuite de plânsete, hohote disperate și suspine. Fata era singură, într-o mansardă necunoscută. Oricine ar plânge de mama focului.

— Ești în Casa de la Colț.

— Cine a vorbit?

— Eu. Aici. Hei, știu că-s mic, dar nici chiar așa! Hei, fetița, uită-te în jos!

— Ești... imposibil! Ești un șobolan! Nu poți vorbi... E un coșmar. O să mă trezesc dimineată în patul meu și...

— Nu! tună o voce în mansardă. Nu e un coșmar și nu te vei întoarce acasă!

— Șobolanule, ce se întâmplă?

— În primul rând, am și eu un nume. În al doilea rând, el este șeful fantomelor. Capul familiei nobile care a locuit acum jumătate de secol în casa asta. De *el* ar trebui să-ți fie frică.

— Tati, cine e fata asta? Întrebă o fantomă mică, ce ținea strâns în brațe un urs de pluș.

— Will, ți-am zis să nu mai aduci străini în casă în toiul nopții!

Era o familie întreagă. O familie de fantome.

— Liniște! E casa mea, aduc pe cine vreau. În plus, este fata familiei Green.

— Ai reușit? În sfârșit, i-ai găsit?

— Da. Am scăpat de părinții ei, dar n-am știut ce să fac cu ea. La urma urmei, e doar un copil...

— Părinții mei? Ce-ați făcut cu părinții mei?

— Helen Green, chiar nu știi? Părinții tăi ne-au terorizat pe noi și pe toate celelalte fantome. Au fost convinși că soția mea și copiii mei le vor face rău, fără să apuce să ne cunoască. L-au luat pe fiul nostru cel mare. Părinții tăi sunt VÂNĂTORI DE FANTOME.

— Oprește-te! Nu mai inventa aiureli despre părinții mei! Ei... ei n-ar face niciodată una ca asta.

— Serios, atunci permite-mi să te întreb cu ce se ocupă? Unde sunt plecați în fiecare noapte? De ce nu te lasă niciodată să te plimbi pe stradă?

— N-nu știu, dar...

LIBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

— Părinții tăi ne-au vânat, ne-au urmărit în fiecare zi a vieții lor. Iar tu, Helen, ești predispusă să ajungi exact ca ei. Nu mă înțelege greșit, dar scopul meu este să îmi apăr familia.

Încet-încet, părul lui Helen a devenit mov închis, pielea albă, semitransparentă. Culoarea rozalie a buzelor ei s-a șters; a devenit... FANTOMĂ. Doar verdele ochilor i-a rămas la fel, un ultim semn că a fost cândva o fată obișnuită, care nu știa ce-i va aduce ziua de mâine, dar adormea liniștită. Un copil ca oricare altul. Un... OM.

— Ce se întâmplă? Întrebă Helen, și vocea ei suna ca sururul unui râu. Sunt cumva... sunt fantomă?

Ar fi vrut să plângă, dar fantomele nu pot vărsa lacrimi, chiar dacă uneori și-o doresc foarte tare. Ar fi vrut să-i întrebe pe părinții ei de ce au vrut să vâneze fantome, pentru că acum totul s-a întors împotriva lor și a ei.

— Psst! Helen? Eu sunt Amélie. Cred că m-ai văzut și mai devreme. Nu te speria, te rog! Îmi pare rău că tata te-a transformat în fantomă. Știu cât de greu e să pierzi tot ceea ce aveai în lumea oamenilor.

— Bună, Amélie. Mă bucur că am cu cine să vorbesc.

— Da, și eu. Dar mama și tata au zis că eu și fratele meu nu avem voie să venim aici și că, dacă mă prind vorbind cu tine, voi fi pedepsită pentru 30 de ani. Așa că am fugit în vechea bibliotecă ca să a caut un leac, o rezolvare, ceva care să te readucă la normal. Măcar una din noi să fie om din nou.

— Și? Ai găsit ceva?

— Da! Dar nu te entuziasma prea tare. Depinde de tine dacă va merge sau nu. Ai la dispoziție 100 de nopți. Dacă în aceste 100 de nopți nu reușești să te împrietenești cu un om, atunci vei rămâne fantomă pentru totdeauna. Dacă, în schimb,

reușești să faci un copil să-ți fie prieten, atunci vei reveni la normal. Dar, atenție, 100 de nopți. La mine au trecut 50 de ani de când sunt fantomă, așa că nu mai am cum.

— Fantomele nu cresc?

— Nu. Voi avea mereu 10 ani și 7 luni.

— Mulțumesc din suflet, Amélie!

— N-ai pentru ce. Ia-o ca pe o favoare... de la fată la fată.

Acum trebuie să plec. Cred că e ultima oară când ne vedem. Rămas-bun, Helen! Și mult noroc!

* * *

Din acea noapte, Helen a început să umble din casă-n casă, din apartament în apartament, din dormitor în dormitor. Erau copii treji, din cauza coșmarurilor, a zgomotelor de afară sau pentru că se temeau de un test la matematică. Încearca să vorbească cu ei, să se împrietenească, dar toți copiii țipau, speriați de înfățișarea ei fantomatică. Nimeni nu se obosea să o cunoască. Toți o judecau după înfățișarea înfricoșătoare, dar nimeni nu vedea cât de frumoasă este pe dinăuntru și ce suflet bun are. Așa s-au scurs aproape toate cele 100 de zile, dar cine știe, poate că acum, când tu citești această poveste, Helen încă mai are o zi sau două la dispoziție. Dacă o întâlnești, trebuie doar să încerci să-i vezi bunătatea. În fond, nu-i chiar atât de greu. Eu știu cel mai bine, pentru că am cunoscut-o.

Numele meu este Amélie.

